

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

La primera batalla de l'Estatut l'hem guanyada. Cal, ara, guanyar la segona barrant el pas a la reacció

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

La U. S. C. davant les eleccions

En la reunió extraordinària del Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, realitzada el dia 5 del mes que som, es va acordar fer pública la següent declaració:

"El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya es dirigeix als seus militants, i al poble català, per a assenyalar la posició del partit davant la propera campanya electoral. L'hora s'ho val, perquè es tracta d'un moment definitiu en la història de Catalunya, que després de més de dos segles de subjecció ha d'eleger un cos legislatiu propi.

Entenem que la nostra posició, en el moment actual, ha d'ésser la mateixa que el partit ha sostingut en la seva actuació política, des de les eleccions precursoras del 14 d'abril de 1931, que determinaren la caiguda de la monarquia. Ho aconsellen les circumstàncies de la política general catalana i ens hi obliga un principi de lleialtat, al qual forçosament hem de subjectar-nos.

A les eleccions anteriors i posteriors al 14 d'abril de 1931 vàrem anar-hi junts amb l'Esquerra de Catalunya, i amb la mateixa Esquerra de Catalunya hem d'anar junts a les eleccions per al primer Parlament català. A l'hora del sacrifici, quan la política catalana i l'espanyola es debatien en el mareny fangós de la monarquia, i el pes d'aquesta era tan feixuc que la victòria era un somni, vàrem juntar-nos amb el novell partit d'Esquerra, sota la bandera de República espanyola i llibertat de Catalunya; ara que els somnis han esdevingut realitat, i que és arribada l'hora d'estructurar la llibertat aconseguida dins la República triomfant, hem de continuar junts, si bé, per la nostra part, arborant l'ensenya de consolidació de la llibertat i del socialisme.

Tenim davant nostre el problema, gràvid de responsabilitats, de l'estructuració d'una Catalunya nova, de la qual pretén apoderar-se l'allau de la reacció. Si les dretes aconseguissin apoderar-se del govern de Catalunya, o tinguessin en ell una preponderància excessiva en relació amb llurs forces veritables, el fracàs de l'Estatut seria un resultat fatal. El govern en mans de les dretes significaria un estancament del progrés social, la consagració de fórmules arcaiques en l'organització del treball i la continuïtat d'una política de privilegis, i cal, pel contrari, que Catalunya progressi, que el treball s'organitzi sota uns ideals de germanor i de justícia i que tots els privilegis de classe siguin enderrocats. Cal que governin les esquerres perquè si volem una Catalunya avançada i model d'altres pobles s'han de soscar els conceptes tradicionals de la vida social, derivats de les contradiccions del règim capitalista. És per això que, convençuts d'aquesta necessitat, hem constatat amb satisfacció que l'Esquerra de Catalunya no ha denunciat el pacte d'entesa amb la Unió Socialista de Catalunya; i és per això mateix que la Unió Socialista de Catalunya el manté íntegrament, car aquesta no podia prendre ni hauria pres cap iniciativa que determinés el triomf de la Lliga Regionalista. Per altra banda, el més elemental concepte de lleialtat política aconsellava la continuació del pacte, i el pacte continua per a les primeres eleccions legislatives de Catalunya.

Una divisió en aquests moments dels dos partits que han aconseguit aglutinats, no sols el reconeixement de la collectivitat catalana, sinó també estampar una franca orientació liberal en totes les manifestacions de govern, tant en les de caràcter general a les Corts Constituents com en les particulars del rudimentari govern de Catalunya, seria desorientar el nostre poble i fragmentar perillosament les úniques forces veritablement d'esquerra de la política catalana. Seria contreure una responsabilitat que ni l'Esquerra de Catalunya ni la Unió Socialista de Catalunya no podien afrontar en les circumstàncies actuals.

És possible que un acord, relatiu a la qüestió electoral, pres en el darrer Congrés de l'Esquerra de Catalunya, hagi pogut fer creure per uns moments que aquesta es desentenia del pacte que teníem establert. La seva redacció podia deixar-ho entreveure. Però no és així, i ens cal manifestar públicament, i degudament autoritzats per la més alta representació de l'Esquerra, que aquell acord no es refereix per a res a la Unió Socialista de

Catalunya, respecte de la qual l'Esquerra de Catalunya no ha pensat mai cometre la deslleialtat que hauria significat una separació.

Ni l'Esquerra de Catalunya, ni la Unió Socialista de Catalunya, no podien obrar d'altra manera. Si ens vàrem ajuntar per a aconseguir la llibertat de Catalunya; si junts hem obtingut una victòria, que no havia ni somiat cap dels partits polítics que durant cinquanta anys l'han perseguida inútilment; si la tasca mancomunada ha fet el triomf nostre, ¿com podria justificar-se una separació a l'hora d'estructurar la llibertat que acaba de néixer gràcies a l'esforç comú?

Hem de continuar, doncs, l'obra començada i portar-la a realitzacions. Fer altra cosa, per part nostra, seria desertar d'una tasca evidentment feixuga i plena de responsabilitats, perquè hem d'afrontar els moments en els quals cal que el primer Parlament de Catalunya demostrï la nostra capacitat de governar-nos.

* * *

Feta pública la posició acordada per aquest Comitè Executiu davant les properes eleccions (en ús de l'autorització que ens va concedir el darrer Congrés General), esperem que tots els companys de la Unió Socialista de Catalunya, i tots els simpatitzants que vulguin ajudar-nos, s'inspirin en l'esperit de disciplina característic del nostre partit i contribueixin d'aquesta manera al triomf de les candidatures que els seran sotmeses.

Barcelona, 5 d'octubre de 1932.

EL COMITÈ EXECUTIU

Joan Comorera.—R. Folch i Capdevila.—Joan Forment.—Emili Saleta i Llorenç.—Joan Fronjosà.—E. Granier-Barrera.—Joan Coloma.—Elionor Serrano.—Joan Capdevila."

FAICRÀCIA?...

Sabem perfectament que els anarquistes no volen ésser demòcrates. Que la democràcia per a ells és sols un fre i un engany a què se sotmet al poble treballador per a no deixar-li comprendre l'esclavatge econòmic al qual se'l sotmet en virtut d'una confusió entre drets hipotètics i deures reals que per als obrers origina. El mirallet democràtic ens mostra la imatge d'un peó de camins igual davant la llei a un *duque del Infantado*; però quan detenen a aquest el porten en l'automòbil del director general de Seguretat i guan agafen l'altre el lliuen colze amb colze i el carreguen al furgó cellular.

Sabem això i molt més, com per exemple que tota l'actuació anarquista no ha servit per a treure un gram de força de la burgesia, ni per a rectificar cap d'aquestes injustícies, i que, després de tot, la democràcia ha fet possible l'avenç polític i social dels pobles, i que, defectuosa com és, té l'avantatge que com més un poble s'hi adapta més perfecte és el seu funcionament i la seva aplicació més eficaç.

L'últim manifest de la "Confederación Nacional del Trabajo" referint-se als sindicats de Sabadell diu una mena de coses que ens obliguen a plantejar-nos la següent pregunta: Si nosaltres, tot i concient-ne els defectes, no podem capir encara avui un mètode més perfecte de relació entre els homes i les seves collectivitats que la democràcia, això que aquests superavençats de la F. A. I. han aplicat a Sabadell, què és?

Fixem-nos amb els procediments comunistes-llibertaris de la F. A. I. segons el seu propi document. El Comitè Regional, investit segons sembla de facultats omnímodes, ordenà la *desitució* de les juntes dels sindicats de Sabadell. Els afiliats, reunits en assemblees, varen creure que en un règim de llibertat i en virtut dels famosos principis de la *Confederación* que reconeix la facultat d'autodeterminació dels sindicats, són ells qui única i exclusivament han de dir si estan o no ben representats. Com que els companys de les juntes no havien vulnerat les normes sindicals, sinó molt el contrari, han posat

Massarenti, víctima del feixisme

El nom de Massarenti evocarà, indubtablement, en la imaginació dels lectors, un dels fets més indignants amb què el feixisme inicià la seva despòtica política governamental.

Massarenti, en trenta anys d'un apostolat ple d'abnegació i de sacrificis, havia realitzat a Molinella una obra admirable. Havia organitzat cooperativament el treball dels pagesos i obrers del país i la seva organització havia cristallitzat en unes florents cooperatives, fonts de riquesa i de benestar per als habitants de Molinella.

La història d'aquestes cooperatives era un exemple de generositat i d'energia que els obrers i els pagesos de Molinella oferien al proletariat italià, i un dels primers actes dictatorials que els feixistes cregueren necessari realitzar fou la confiscació d'aquelles cooperatives.

El 29 d'octubre de 1922 els escamots feixistes se'n apoderaren per la força de les armes. Aquest robatori fou legalitzat per tres decrets del prefecte de Bolonya, que expropiaven els treballadors de Molinella de llurs béns.

Giuseppe Massarenti fou deportat a les illes Lípari i ajudà, amb el seu coratge i la seva bondat, a suportar les misèries de la deportació als seus nous companys.

Actualment, ja vell i malalt, Massarenti, alliberat del confinament, resideix a Roma, subjecte a una estreta vigilància que no li permet veure cap amic ni cap parent.

Recentment fou empresonat un nebot seu que s'havia arriscat a visitar-lo per dur-li un xic d'ajut i conhort, i Massarenti fou cridat per la Policia que li recordà en termes d'amenaça que la seva llibertat estava condicionada a l'isolament més absolut i que no havia de veure ningú ni podia parlar amb ningú.

I Giuseppe Massarenti, vell i malalt, sense recursos, ha de renunciar a la companyia dels amics per tal de no comprometre'ls.

Heus ací un nou crim que s'afegeix a la llarga i tenebrosa llista dels crims feixistes.

A baix el feixisme! V. R.

(Continua a la pàgina 4)

POLITICA I SINDICALISME

III

Deia en l'article anterior que la guerra mundial declarada l'any 1914 va afavorir enormement els plans dels anarquistes en quant a llurs intencions d'apoderar-se de l'organització obrera. En aquella data, els sindicats professionals seguien amb marcada acceleració un camí ascendent en llur desenvolupament. Els dirigents, en la seva immensa majoria no eren anarquistes; i la vaga del ram de la Metalúrgia plantejada l'any 1916 demostrà en tots moments el sentit de responsabilitat dels homes que la dirigien. Però la guerra creà una situació especial a la indústria espanyola, i sobretot a la catalana, per ésser aquesta de major importància a la península. Totes les fàbriques i tallers de les nacions afectades per la conflagració foren requisades o convertides en fonts de material de guerra; i el comerç i la indústria del nostre país, després de tants anys de portar una vida migrada i raquítica, de sobte quedaren convertits en únics exportadors de màquines, vestits i altres materials indispensables a tots aquells que no podien pensar en altres activitats que la de combatre'ls uns als altres. La facilitat de poder exportar tota mena de productes a preus exorbitants determinà l'encariment de la vida a la nostra terra. Els obrers es veien obligats a demanar augments de salari perquè era impossible adquirir allò indispensable per a viure; i la burgesia, amb el seu egoisme tradicional, no pogué evitar l'emigració gairebé en massa dels millors treballadors especialitzats en diferents rams de la indústria. Però calia produir, perquè les demandes eren urgents i els guanys prometien ésser fabulosos. I en aquestes circumstàncies va començar la immigració a Catalunya, i sobretot a Barcelona, d'una allau de treballadors procedents de totes les províncies d'Espanya, la major part d'ells gent del camp o sense cap ofici, explotats de tota la vida, abandonats completament en llur ignorància i misèria, i que la passió de l'odi contra tot allò existent, profundament arrelada en el fons de la seva ànima, els convertia en instruments fàcils i segurs per a col·laborar decididament en tota mena d'extremismes.

Els anarquistes ja tenien un planter abundant i de qualitat, que ben conreat havia de desenrotllar-se ràpidament. La tasca era molt fàcil; algunes derivacions de la guerra contribuïren poderosament a realitzar-la. La gran revolució rusa, la d'Hongria, i l'apoderament de les fàbriques d'Itàlia pel proletariat eren fets prou importants per a fer creure als desheretats de la fortuna que l'hora de la revolució social havia arribat. Un estat febril s'apoderà de la major part dels treballadors, els quals ingressaven a forrellons als sindicats, atrets per l'ambient de revolta que dominava i erants per les excitacions dels extremistes professionals. Els que es resistien a in-

gressar-hi eren obligats per la violència i castigats amb fortes multes. I arribà un moment en què la totalitat dels treballadors del comerç i de la indústria de Barcelona eren afiliats als sindicats, essent el nombre total d'ells de més de tres cents mil. Al Sindicat Únic de la Metalúrgia solament, en una setmana havien ingressat més de 60.000 pessetes. L'organització donava a l'ensens una sensació de força i d'impunitat per a la realització de tota mena d'atropellaments, fins a l'extrem que foren molt pocs els treballadors que pogueren sostreure's a aquella influència, no deixant-se arrastrar per aquell corrent de violència i de follia.

A partir d'aquests moments i durant un període de dos anys els conflictes se succeïen i es multiplicaven i prenién proporcions veritablement fantàstiques. L'any 1917, després de la famosa Assemblea de Parlamentaris, esclatà aquella formidable vaga revolucionària amb caràcter nacional, el Comitè de la qual el formaven elements del Partit Socialista espanyol, alguns d'ells ministres i diputats de l'actual Parlament, els quals foren empresonats i condemnats a presidis, i més tard alliberats pels treballadors de Barcelona en unes eleccions en les quals els varen fer sortir diputats. L'any 1918 es produí la vaga del ram del Transport, que culminà amb una vaga general com potser no se n'hagi registrat cap en la història del proletariat mundial. Totes les activitats de la ciutat, tant si eren privades com públiques, s'anaren paralitzant escalonadament amb una precisió matemàtica. I per a donar una idea de l'ambient i de l'esperit que dominava les multituds és interessant assenyalar el fet que al castell de Montjuïc hi foren traslladats, en qualitat de presoners, gran nombre de soldats que s'havien negat a ocupar els llocs dels vaguistes, en serveis públics i fins en fàbriques i tallers de construcció.

Malgrat tot l'aspecte parencós d'aquests moviments, la tan temuda força dels sindicats era només una ficció. En el fons no hi havia altra cosa que un grup més o menys important d'homes il·lusos, irreflexius i irresponsables, que pretenien provocar una revolució emprant com a força de xoc una massa enorme d'obriers sense cap idealitat, atents solament als guanys materials que podien assolir, i confiats que la revolució es faria per art de miracle. Els obrers nascuts a la nostra terra, aquests obrers que en països estrangers gairebé sempre han ocupat llocs preferents en el treball, en la seva majoria no intervenien en els afers de l'organització, perquè aquella actuació caòtica i estrident no encaixava amb llur caràcter reflexiu i assenyat. Els obrers de Catalunya no han estat mai anarquistes. L'anarquisme a casa nostra és un producte d'importació semblant a aquelles plagues que de tant en tant envaeixen alguna comarca i des-

trueixen tota la collita, malgrat haver-hi una terra fèrtil i un clima benigne i favorable per al desenrotllament normal de la llavor sembrada. Aquesta mena de flagells, precisament per ésser tan anormals no poden de cap manera perpetuar-se; i si per les circumstàncies que hem apuntat ha estat possible la intromissió de l'anarquisme dins de l'organització obrera, desaparegudes aquelles circumstàncies, aquest ha de quedar relegat a la seva veritable significació, que no es altra que aplegar en un cercle sense sortida possible totes les persones insociables per naturalesa, i insensibles a la veu de la raó.

Aquella organització, en aparença molt gran, però buida per dins, perquè li mancava l'impuls intel·ligent, s'anà desmoralitzant poc a poc. La burgesia, que si bé manca de moltes virtuts té la qualitat de saber prendre molt bé el pols dels obrers que explota, es donà compte de

la importància real de l'enemic, i decidí donar-li la batalla decisiva declarant un "lok-aut" que durà deu setmanes i que tingué com a resultat la desfeta total dels sindicats.

Però aquell harg període d'agitació i de febril mental no podia acabar el mateix que una foguera, que després de l'increment de la flama solament resten les cendres. Es tractava d'una multitud humana que, malgrat haver seguit una actuació equivocada i en molts moments agressiva, tampoc no havia mescut—ni en atenció a la seva ignorància—per part dels governs ni de la burgesia cap mena de consideració, ni havia vist mai cap propòsit formal de solució per a les situacions anginososes que havia de suportar. Això li deixà un sediment d'odi que, si bé no la feia apta per a cercar noves i més segures orientacions, li deixava lliure el camí per a seguir altres modalitats de la violència. I va co-

mençar aquella època de terrorisme i d'atemptats personals que va ésser una deshonra per a l'organització obrera, per al poble que ho contemplava impàvid i per als governs que en aquells temps regien els destins de la nació. Seria un treball interminable voler relatar detalladament tota aquella sèrie de fets repugnants, perpetrats amb inqualificable audàcia i en mig de la més gran indiferència col·lectiva. Serà suficient, per a tenir-ne una idea, dir que en poca cosa més d'un any els obrers i els patrons assassinats passaren de quatre cents; i per a acabar d'ésser tot més vergonyós, l'Estat mateix, per tota mesura de govern, per mitjà dels seus representants Anido i Arlegui organitzà els sindicats lliures i bandes de pistolers a sou, per a enfrontar-los amb els altres. Era l'únic que mancava: la més alta autoritat emparant i fomentant el crim.

F. VILADOMAT

Després d'Ottawa

La recent dimissió d'alguns ministres anglesos ha suscitat nous comentaris sobre la Conferència d'Ottawa, de la qual aquestes dimissions han estat una conseqüència.

La Gran Bretanya i els Dominions de l'Imperi acordaren a la Conferència d'Ottawa la implantació d'unes barreres duaneres que amb les que ja havia acordat el Govern anglès interrompran—no creiem que d'una manera definitiva—la política lliurecambista britànica que ha durat més de vint anys.

La Conferència fou laboriosa, puix les diferents característiques econòmiques de cada Dominion i d'Anglaterra feien difícil d'arribar a un acord que satisfés plenament tothom. L'objecte era d'establir unes lleis proteccionistes per al comerç dels components de l'Imperi Britànic entre ells, col·locant en una situació desavantajosa els països estrangers.

Mr. Baldwin, cap de la delegació britànica, opinava prudentment que calia no excedir-se en la confecció d'aquestes lleis, puix el 70 per 100 del comerç de l'Imperi es fa amb països estrangers i només un 30 per 100 entre els Estats que formen l'Imperi. Els resultats, que es pretenien podien aconseguir-se, com va remarcar el mateix Mr. Baldwin, disminuint les barreres existents dins l'Imperi o elevant-les contra l'estranger; i, a part certes consideracions, el cap de la delegació britànica opinà que la primera mesura era preferible a la segona, puix per grans que siguin els recursos de l'Imperi no ho són tant que aquest pugui isolar-se del món.

El punt de vista de Mr. Baldwin fou defensat pel delegat sud-africà, que va declarar que el seu Govern no era partidari de l'isolament de l'Imperi perquè cap dels seus membres podia subsistir només amb el comerç dins l'Imperi. L'Àfrica del Sud produeix més del que consumeix i té grans excedents de productes que ha de col·locar als mercats estrangers, i quan un país es troba en aquestes condicions cal que tingui presents els efectes que pot produir als països estrangers que li compren, l'adopció de mesures com les que es pretenia adoptar.

En línies generals, però, ha prevalgut la segona solució, que en encarir, dins l'Imperi Britànic, els productes estrangers, facilita la venda dels productes dels Estats membres de l'Imperi.

Els Governos d'aquests Estats no cessen de fer declaracions manifestant llur satisfacció pel resultat de la Conferència, que esperen obrirà una època de prosperitat.

Importants cercles econòmics, però, es planyen del resultat de la Conferència i no dissimulen el seu pessimisme per les conseqüències que pugui tenir.

The Co-operative News es demana si la Conferència d'Ottawa disminuirà el cost de la vida i si contribuirà al restabliment i a la llibertat del comerç mundial, i nega que pugui fer ni l'una cosa ni l'altra; creu, per altra banda, que la temptativa de l'Imperi de crear una unitat econòmica contra els altres països farà que Europa s'organitzi con-

tra ells en una guerra de tarifes i que els Estats Units reclamaran el pagament de llurs crèdits de guerra.

Scottish Co-operator, després de raonar el disgust i el pessimisme que li produeix la Conferència, formula la seva conclusió amb aquestes paraules: "Ottawa ha introduït una forma perillosa d'imperialisme econòmic que constituirà un formidable obstacle al restabliment internacional del qual els nostres caps elaboraran el pla d'aquí uns mesos."

Alexander, l'antic ministre cooperatista, en un interessantíssim article exposa els seus dubtes sobre els avantatges que pugui portar al comerç els acords de la Conferència d'Ottawa, i assenyala com a conseqüència segura i immediata l'encariment dels preus per al consumidor.

The Economist, la més important publicació econòmica d'Anglaterra, es plany també dels acords de la Conferència.

Els òrgans de Premsa dels grups econòmics de l'estranger adopten sobre la qüestió diverses postures, determinades, naturalment, per les conseqüències que sobre el respectiu grup pugui tenir la Conferència; però, en general, els comentaris d'aquestes publicacions són francament desfavorables.

Die Konsumgenossenschaft, de Praga, remarca que la imposició d'uns nous drets britànics sobre la importació de productes agrícoles provinents de l'estranger és un cop seriós per a l'Argentina i Dinamarca, i creu que el Parlament anglès modificarà aquells punts de l'acord d'Ottawa que afecten el comerç amb aquests dos països.

Assenyala el mateix periòdic que l'acord faria reduir la introducció de productes alemanys a l'Àfrica del Sud si no fos que el tractat comercial entre aquest país i Alemanya conté la clàusula de la nació més afavorida, la qual

cosa dona a Alemanya el dret a reclamar el mateix tractament que tingui Anglaterra.

En resum, els acords d'Ottawa no semblen haver satisfet gaire gent. No ens arriscarem a voler precisar les conseqüències que econòmicament pugui tenir aquests acords en l'avenir, perquè les incidències del món econòmic depenen d'una sèrie d'imponderables que fan aventurada la més innocent profecia.

Políticament podem tenir la seguretat que Ottawa donarà joc molt mogut. De moment el Comitè del partit liberal ha condemnat rodonament els acords d'Ottawa, anuncia que s'oposarà per tots els mitjans a llur implantació i invita el Govern, el Parlament i els caps dels partits a estudiar les possibles conseqüències d'aquests acords.

Tres ministres han dimitit i en fer-ho han recordat que en donar llur col·laboració al Govern de coalició ho feren amb dos objectius principals: establir l'equilibri del pressupost i ajudar a alliberar el món de la xarxa de tarifes. Creuen aquests ministres que el Govern actual ha agreujat la situació amb la seva política proteccionista reduint en un 25 per 100 el comerç de reexportació anglès, la qual cosa ha tingut com a conseqüència la immobilització d'un gran nombre de vaixells anglesos, i, naturalment, un augment considerable del nombre d'obriers sense feina. Creuen també aquests ministres que els acords d'Ottawa exposen la Gran Bretanya a grans restriccions sense assegurar-li, per altra banda, compensacions suficients, i preveuen, com Mister Alexander, una immediata elevació en els preus dels articles de primera necessitat, la qual cosa ha de perjudicar, fatalment, el proletariat britànic.

VICENÇ RIERA

Ha mort Pierre Degeyter

autor de la música de "La Internacional"

El dilluns dia 25 de setembre ha mort a Saint-Denis (París) Pierre Degeyter, camarada socialista, músic i compositor, que en 1888 compogué la música de l'himne socialista "La Internacional".

Pierre Degeyter nasqué a Gant el 8 d'octubre de 1848. A set anys entra a treballar a la fàbrica i als quinze anys, desitjós d'instruir-se, comença a seguir un curs de nit de dibuix a l'Acadèmia de Lille. Estudia després música i es converteix en un notable executant, cosa que li permet formar en orfeons i bandes de treballadors. Ben aviat Degeyter ingressa al moviment socialista en adherir-se al Partit Obrer fundat per Jules Guesde.

En 1888 aparegueren a París els "Chants Revolutionnaires" d'Eugène Pottier, entre els quals figurava la lletra de "La Internacional". A proposta

del seu company Delory, futur alcalde socialista de Lille, Degeyter posa música a aquella lletra, el cant és adoptat entusiàsticament per la Lyre des Travailleurs, orfeó fundat pel propi Delory, i l'interpreta per primera vegada en una festa organitzada per la Cambra Sindical de Venedors de Diaris. A partir d'aquest moment, i en vista del gran èxit obtingut, el nou cant es propaga per tot Bèlgica i la regió francesa del Nord, on el socialisme cada dia guanya terreny. Posteriorment, "La Internacional" va ésser adoptada pels diversos partits socialistes nacionals, fins acabar essent l'himne del socialisme internacional.

Dels articles signats en són responsables llurs autors

COMARCALS

Unió Socialista de Catalunya

Gran MÍTING inaugural

del nou local de la Secció del Districte VIII
MONTMANY, 24, baixos

Avui, dissabte, 8 d'octubre, a les deu del vespre

Hi parlaran

R. Folch i Capdevila
Rafael Ramis
E. Granier-Barrera
Elionor Serrano
Joan Forment
Rafael Campalans
M. Serra i Moret

i un representant de la F. C.
i la Joventut de la Secció.

CIUTADANS, ASSISTIU-HI!

El dia 10 s'inauguraran els següents serveis públics i gratuïts:

Dispensari mèdic - Consultori Jurídic
Dia 17: Classes de Català, Francès, Comptabilitat, Teix i confecció, Gimnàs i dutxes. Conferències, Curssets, etc., etc.

QUEDA OBERTA LA MATRÍCULA

Dissabte, dia 16, a les 10: Presentació del quadro escènic amb el drama EL COR DEL POBLE

1882-1932

El Cinquantenari de la Casa del Poble de Brussel·les

Al cinquantenari, escaigut l'any passat, de la fundació de la Cooperativa "Vooruit", de Gant, segueix aquest any una altra commemoració gloriosa per als obrers belgues: la de la creació, en 1882, de la "Boulangerie Ouvrière", societat cooperativa de consum que més tard, en ampliar les seves activitats, adoptà el nom de "Maison du Peuple", que s'havia d'entendre i generalitzar per gairebé tots els països d'Europa i d'Amèrica del Sud.

La influència de la Casa del Poble de Brussel·les dins el Socialisme i la Cooperació internacionals ha estat considerable. El seu exemple ha servit per a convèncer molts socialistes de la íntima relació que ha d'existir entre el moviment cooperatiu i el moviment sindical i dels grans beneficis que aquest ha de treure d'aquell. Ja en 1898, la Casa del Poble de Brussel·les trameté al Congrés Socialista de Londres un informe en el qual atreia l'atenció de la Internacional Socialista sobre la importància de la Cooperació, importància plenament recone-

guda en el Congrés de Copenhaguen de 1920. En aquesta ocasió ens plau de transmetre novament als camarades belgues la nostra salutació entusiasta i cordial.

Subscripció permanent pro JUSTÍCIA SOCIAL

Donatius	
SUMA ANTERIOR.	1,598'75 Ptes.
Fernández Aldavert.	5'00 >
I. M.	5'00 >
Manuel Cases	0'50 >
R. Armengol	0'50 >
Cooperativa d'Anglès	2'00 >
Froilà Gombau	20'00 >
Josep Climent	2'00 >
Guardiola	6'00 >
Capdevila	6'00 >
Joaquim Xirau	50'00 >
Total.	1,695'75 Ptes.

Els "jaballies", a Girona

El divendres dia 30 de setembre assistirem al míting que el Comitè d'extrema federal organitzà al teatre Principal. Entre els molts oradors que prengueren part a l'acte hi havia Ramon Franco, diputat constituent, i el director de La Tierra, Cánovas Cervantes.

L'acte celebrat és un cas curiós pel motiu amb què fou organitzat i pels elements que hi feren ús de la paraula. El tema anunciat era "Pro amnistia", però gairebé tots l'oblidaren. Tots feren la seva política. L'anarquisme gironí hi estava ben representat, i per cert que parlà de tot menys d'amnistia. La política i els polítics locals el seduïren i els dedicà una bona estona.

Cánovas Cervantes, el director de La Tierra, aprofità l'ocasió per a fer una mica de propaganda per al seu periòdic, i un cant elegiac de l'anarquisme. En féu una explicació exaltada i no pogué per menys que dir, en aquells moments d'exaltació, que dintre la F. A. I. "hay hombres de una inteligencia maravillosa y extraordinaria y que impulsados por un gran ideal se esfuerzan para llevar el cielo en la tierra." (Paraules textuals.)

Com es comprèn, és un enamorat de l'anarquisme, però tampoc pogué prescindir de fer política. Parlà de l'Estatut, dels organismes socials que pugnen contra la C. N. T. i la F. A. I. Acabà dient—com és de suposar—que esperava que els obrers sabrien reconèixer el desinterès dels seus desigs redemptors.

El comandant Franco és un home inquiet, sí, però eixebrat. Diu les coses sense meditació. Parla només per atacar, per criticar, puix que donar solucions als problemes és cosa una mica més difícil. Digué una multitud de disparats, i el bon públic rigué innocentment. Que hi farem! És així i no s'hi pot fer més. Les vulgaritats agraden i són aplaudides. Demés, ¿per què anar amb complicacions i estudis profunds dels nostres problemes? Sols és de lamentar aquesta obra destructiva per les seves conseqüències. El bon públic s'ho creu tot. Ja en pot ésser de garrafal un argument o una mentida: ell aplaudeix de bona gana.

Com si el proletariat no visqués ja en una confusió asfixiadora, vénen aquests elements que hom no sap en concret què són, si anarquistes o federals, per a acabar-lo d'atabalar. Això és lamentable. El que sigui anarquista que ho digui clarament i aviat ens entendrem. Però que amb l'excusa de l'amnistia de presos socials i polítics se'ns vulgui endossar una propaganda anarquista-federal, això no ho consentim. Vegeu la barreja d'oradors: Cánovas Cervantes, director de La Tierra; Abel Vellilla, ex-capità Medrano, Espulgues (anarquista gironí), Franco i doctor Morlins. El conglomerat no pot ésser més sospitos.

No és per dir que l'anarquisme gironí restà satisfet de la propaganda, i hom pogué veure somrients en una llotja els seus dirigents més destacats. Ara, però, que els seus resultats seran completament nuls, puix que hom coneix els seus errors i la seva tàctica catastròfica que causà la desbandada dels 9.000 obrers gironins que a l'adveniment de la República componien el Sindicat Únic.

•••

No obstant, ens fem ressò de l'objecte

del míting i demanem la llibertat de tots els companys empresonats per delictes socials i polítics. És més, si ho són per aquest motiu, ho exigim, puix el delicte social y polític en què pugui incórrer un obrer és sempre en sacrifici dels altres, els seus germans.

MANUEL ROSET SALA

•••

Els republicans gironins s'han guanyat, des de poc temps per la seva actuació, una antipatia formidable. En temps de la monarquia la cessió del teatre Principal costava 40 pessetes. Vingué la República i els republicans augmentaren aquesta quantitat a 70 pessetes. Ara, des de fa uns quants mesos, i per acord consistorial, la cessió del teatre val 250 pessetes.

No tindriem res a dir si el senyor Santaló, avui alcalde de la ciutat, en temps de la dictadura no hagués manifestat davant de tothom i mantes vegades que aquell local seria la tribuna del poble quan governés la República. Amb 250 pessetes de contribució, ¿quin és el partit obrer que es pot permetre el luxe de celebrar-hi actes? El poble, en aquest cas, s'ha oblidat, i avui el teatre Principal és per als partits burgesos. Això és vergonyós.

•••

Les properes eleccions a diputats catalans donen molt que parlar a Girona. Els dirigents del Partit Catalaniista Republicà no saben com fer-ho per a establir una entesa amb l'Esquerra Republicana.

Les nostres inquietuds...

Nosaltres que sentim dins el nostre interior les inquietuds socials del moment actual, no podem per menys que llançar una crida: ben enèrgica i forta perquè aquesta vagi a picar les consciències adormides d'aquesta joventut, tan joventut. Ens considerariem responsables si no donéssim el crit d'alerta i no tractéssim d'abrandar aquesta joventut. És per això que nosaltres reaccionem i ens posem abnegadament al servei dels ideals emancipadors del proletariat. La paraula joventut enclou dins ella mateixa un cúmul d'obligacions i deures. Si entrem en l'anàlisi d'aquests veurem que són d'una complexitat gegantíssa. Creiem que la joventut no pot copsar per si mateixa la grandesa i la responsabilitat que porten aquests dos mots. Tots sabem que l'esperit de la majoria joventívola vegeta dins un camp demagog i fins i tot folletínesc; veïem amb gran pena que la seva intel·ligència obtusa mai, però mai no entra en el destriament del cert i del fals, sinó que tot, absolutament tot el que no entra d'una manera fàcil i senzilla, i, demés, que no porti el segell d'un guany material i ràpid és objecte d'una repulsió sense miraments. És d'un efecte desolador, i nosaltres, com a socialistes, no concebem aquesta joventut. Nosaltres amb aquest esperit orb no la volem, perquè no és producte de la meditació ni filla de la responsabilitat. És per aquesta responsabilitat que no podem per menys que cridar els homes conscients, els homes trempats en la lluita per la justícia i saturats d'un ideal viu i net de tot prejudici, perquè vinguin a depurar, a alligonar aquesta joventut carregada de bona voluntat, però mancada d'una ruta ampla, clara i recta.

No solament no acabarà aquí la nostra tasca, sinó que anirem més enllà. No és una aspiració pedant, sinó que és noble. No cerquem un lluïment personal, sinó que volem que aquesta joventut inconscient sigui ella mateixa la que trenqui les cadenes que la martiritzaran. En un mot: no volem que es construïxi l'argolla que irremissiblement l'ofegarà. Així que el nostre radi d'acció sigui més ample, ha d'anar al més profund de la joventut corrompuda d'esperit. Així és que pretenem amb la nostra obra continuar i responsable destruir la munió de penyes cafetinesques, i també

la joventut ultrarevolucionària, irresponsable i inconscient, per a portar-los a les files del socialisme alliberador, que és el socialisme integral.

Homes conscients: ajudeu-nos, que tot serà en benefici del socialisme, pel qual tots hem de lluitar.

Joves: reaccioneu serenament i despeteu d'aquest somni que afavoreix la reacció, per a agrupar-nos tots al tronc del socialisme, que és el més fort del sentiment humà.

Per la joventut,
A. VILELLA.—V. SARTUGAS

Unió Socialista de Catalunya

Míttings i Conferències

DEMA
Conferència de Joan Comorera al Centre Republicà d'Esquerra, a les dues de la tarda. Tema: "Socialisme i Anarquisme".

OCTUBRE 13
Conferència de Francesc Viladomat a la Secció de Badalona, a les deu del vespre. Tema: "Problemes que no pot resoldre un règim burgès".

OCTUBRE 16
Controvèrsia Campalans-Maurín a Manresa, a les onze del matí, organitzada per la Penya Renovació, sobre el tema "Socialisme i Comunisme".

JOAQUIM BIOSCA

Recentment ha mort a la nostra ciutat el pintor Joaquim Biosca, força més conegut a l'estranger que a casa nostra mateix.

No hem pas de fer, ara, l'elogi de les grans qualitats d'aquest excel·lent pintor. Ara, només hem de fer constar el nostre condol per la desaparició de l'artista, de l'amic cordialíssim i d'un home afí a les nostres idees, antic col·laborador artístic de JUSTÍCIA SOCIAL.

Fulletó de JUSTÍCIA SOCIAL — N.º 2

Bernard Shaw

Assaig sobre la Democràcia

(Continuació)

Tots tenim respecte la mar els nostres punts de vista particulars. Uns l'avorrim i no ens trobem bé ni a la seva vora ni flotant en la seva superfície. Altres l'estimem i enllloc ens trobem millor que submergits en el seu si o banyant-nos en les seves aigües o contemplant-la. Alguns la considerem com l'element natural del britànic i com la seva més segura defensa. Altres, en canvi, demanem un túnel que per sota el canal uneixi Anglaterra amb el Continent.

Però, amb tot, certs fets relacionats amb la mar són completament independents del nostre sentiment envers ella. Si, per exemple, dono per admès que la mar existeix, ningú, penso jo, no voldrà contradir-me. Si us dic que la mar de vegades està furiosament agitada i sempre insegura i que els que més la coneixen són els que hi tenen menys confiança, no clamareu sobtadament que no crec en la mar, que sóc un enemic de la mar, que demano la supressió de la mar, que intento

declarar il·legals els banys de mar, que m'he proposat arruïnar el nostre tràfic marítim, que vull veure desertes les nostres platges i destruïda la flota britànica. Si afegeixo que dintre l'aigua no es pot respirar, no us ho prendreu com un insult personal ni em preguntareu indignats si us considero inferiors als peixos.

Doncs bé; heu de tenir igual seny si us parlo de certs fets positius respecte la democràcia.

Si us dic que a voltes està furiosament agitada i sempre és perillosa i enganyadora i que els que la coneixen de prop, com els homes d'Estat, es fien poc d'ella, no heu de denunciar-me immediatament com un agent pagat de Benet Mussolini, ni dir que m'he passat al partit conservador a les meves velleses, ni acusar-me de voler treure el dret a votar i de voler acabar amb el Parlament, les garanties constitucionals, el dret de reunió, la llibertat de Premsa i la institució del Jurat. Però estigueu-vos molt més encara d'aclamarm-me com a defensor de la monarquia medieval i el feudalisme. Sóc innocent en absolut de totes aquestes extravagàncies.

L'única cosa que jo opino és que, tant si som liberals com conservadors, catòlics com protestants, comunistes o feixistes, tots ens

trobem davant una certa força en el món anomenada democràcia, i hem de comprendre la naturalesa d'aquesta força sigui per a combatir-la, sigui per a enrobustirla. La nostra missió no consisteix a negar els perills de la democràcia, sinó a preservar-nos d'ells i considerar després si els riscos que no podem evitar valen la pena d'èsser correguts.

La democràcia, com sabeu, és gairebé sempre poca cosa més que una paraula llarga que comença amb majúscula (D) i que acceptem amb respecte o menyspreem despectivament sense preguntar-nos el que pròpiament significa. I per regla general, mai no hauriem d'acceptar amb respecte una cosa sense haver-li fet abans moltes preguntes, les primeres de les quals haurien d'ésser aquestes: "Qui ets?" i "On vius?" Si faig aquestes preguntes a la Democràcia la resposta que obtindrè serà la següent: "M'anomeno Demos i visc a l'Imperi Britànic, als Estats Units d'Amèrica i arreu on cremi l'amor a la llibertat en el cor humà. Tu, amic Shaw, ets una unitat de la Democràcia; tu també t'anomenes Demos i ets un ciutadà d'una gran comunitat democràtica; ets un constituent potencial del Parlament de l'Home, de la Federació del Món." En sentir això, jo acostumava a prorrompre

(1) En anglès — N. del T.)

en aplaudiments estrepitosos que acreditaven la meua naturalesa entusiasta. Mes avui, en el moment que us parlo, no faig res d'això. M'accontento amb dir: "No digueu ximpleries. No m'anomeno Demos, sinó Bernard Shaw. El meu domicili no és l'Imperi Britànic ni els Estats Units d'Amèrica ni qualsevol altre lloc on cremi l'amor a la llibertat en el cor humà; el meu domicili és, simplement, tal i tal número en tal i tal carrer de Londres; i serà arribat el moment de discutir el meu lloc en el Parlament de l'Home quan aquesta cèlebre institució existeixi. No crec que el vostre nom sigui Demos; ningú no s'anomena Demos, i pel que fa al vostre domicili, dubto molt que el tingueu. Sou un indocumentat, si és que en realitat existiu."

Haureu advertit que sóc massa ben educat per a tractar Demos de xarlatà o de venedor de globus inflats d'aire calent; però ja em disposo a proposar-vos que comencem a estudiar la Democràcia considerant-la primer com un globus gros, ple de gas o d'aire calent, que es remunta lliurement cap a les altures per tal que vosaltres no gireu la vista dels núvols mentre certs individus estan ocupats a buidar-vos les butxaques. Quan el globus baixa a terra, cada cinc anys o una cosa així, sou

(Continuarà)

Revisió del Socialisme

LA TEORIA DEL VALOR

II

Vegem el segon element.
 ¿Com es determina el benefici? En principi, l'empresari el fixa ell mateix. De fet, aquest benefici depèn del preu de venda possible.

I el preu de venda d'un producte varia segons la seva utilitat, la seva raresa, l'estat del mercat, la competència, etc.

El valor comercial d'un producte és determinat per la possibilitat de venda. Si la venda és fàcil, els preus són elevats i els beneficis són importants. Si la venda és difícil, els beneficis són reduïts, fins al punt d'èsser suprimitos. ¿Mes en lloc de reduir el seu benefici l'empresari no procurarà reduir el seu preu de cost? Amb tota seguretat. Però com?

Certament, alguns patrons retardataris podran pensar a reduir els salaris; és la solució pererosa. Mes aquests estan destinats a desaparèixer. La batalla econòmica moderna demana un altre esperit.

Es podrà, sense tocar els salaris, disminuir els temps de producció per una mecanització més extremada i per una organització més ben estudiada. És el sol mètode possible avui dia. És el sol que pot donar resultats immediats i llunyans alhora.

Car el capitalisme, en el seu conjunt, no té interès a reduir els salaris. Més endavant demostrarem com, al contrari, té interès a elevar-los. Produir, està bé. Però cal vendre. Per a vendre, calen clients, consumidors. Per a tenir clients, cal que les masses tinguin salaris suficients per a comprar.

Així, en la indústria moderna, el benefici capitalista sobre un producte és sobretot determinat per les possibilitats de venda. I sols té una relació llunyana amb el preu de cost.

Com hem vist, el preu de cost depèn poc dels salaris.

I, per tant, el benefici dependrà menys encara del treball incorporat.

Cercar en aquest treball incorporat, essencialment variable i cada dia més reduït, una mesura del valor comercial d'un producte, o una mesura del profit, és absurd.

La teoria del valor ha deixat, doncs, d'ésser justa.

* * *

Examinem ara un altre aspecte del problema. Marx afirma que el profit es forma per una part del treball incorporat a la mercaderia per l'assalariat, retinguda pel capitalista.

Per a veure-ho de prop, prenguem un exemple. Tornem a la nostra fàbrica de productes químics, on el salari entra en una proporció mínima en el preu de venda. ¿Retenció sobre els salaris? ¿Temps de treball no pagat? Immediatament es veu l'absurditat d'aquestes afirmacions. Es podrien decuplicar els salaris sense que el preu de venda variés sensiblement.

El profit es forma d'altra manera. L'error de Marx és ací evident.

* * *

Això, no obstant, hi ha benefici, hi ha profit capitalista. Siguem generosos. Admetem l'interès normal del capital com promès; durant molt de temps l'haurèm de preveure encara. La Rússia dels Soviets no escapa pas a aquesta necessitat, que no desapareixerà més que amb un collectivisme integral, tan llunyà que ningú no hi pensa raonablement. Admetem igualment el salari del patró, per la seva funció de direcció o d'administració.

Sempre restarà un profit suplementari que no correspon a cap treball, a cap esforç. És ací on resideix la injustícia. La missió del socialisme és la de suprimir-la.

Mes, al contrari del que pensava Marx, aquest profit, aquest benefici generalment no es pren sobre l'assalariat. Generalment es pren sobre el consumidor.

Es això el que els marxistes no han vist. És això que trastorna llurs deduccions i que explica que moltes de llurs previsions no s'hagin realitzat.

* * *

El socialisme ha de suprimir la injustícia del profit capitalista. Vandervelde precisa "que l'objecte final del socialisme és l'apropiació collectiva dels mitjans de producció i de canvi, l'organització social del treball, la repartició de la plus vàlua entre els treballadors, deducció feta de la quantitat necessària a la satisfacció de les necessitats generals de la societat".

Però abans de l'adveniment

final del socialisme la classe obrera pot actuar sobre el profit. El sindicalisme el limita ja per la seva acció constant (1).

Per altra part, més endavant veurem com l'evolució moderna impulsa l'ampliació dels mercats i condueix als alts salaris, als salaris d'estalvi. L'estalvi obrer és un fet notable. Hi ha inversions importants fetes per ell. L'estalvi obrer penetra i sosté moltes societats anònimes industrials o comercials. I s'estén de dia en dia. I es pot preveure que d'aquesta manera la classe obrera—o almenys la seva gran part—recuperarà un poc dels profits dels que es desposseeix el conjunt de la societat.

Mes l'interès obrer no radica solament en el profit. Tal fàbrica, mal dirigida, no distribueix dividends; no hi ha beneficis i, no obstant, els salaris

són reduïts; mentre que la casa competidora, millor dirigida, fa beneficis i dona salaris més elevats.

No ens deixem fascinar per aquest profit. L'organització tècnica de la producció i dels canvis determina més les condicions de la vida obrera que la plus vàlua. És ací on la classe obrera ha de cercar el seu interès immediat. És per ací, igualment, que ella prepararà els seus destins futurs.

B. MONTAGNON

(Versió catalana de L. A.)

(1) Conscientment o inconscientment, B. Montagnon no esmenta ací el Cooperativisme com acció limitadora del profit capitalista. I aquest oblit és imperdonable, car avui dia l'acció cooperativa, principalment en el consum, és la més eficaç no sols per a limitar, sinó per a suprimir el profit en les relacions econòmiques. Com el mateix Montagnon ha reconegut més amunt, «el benefici és preu, generalment, sobre els consumidors». Per tant, l'organització d'aquesta és el gran mitjà que s'ofereix a la classe obrera per a anar directament a l'arrel del problema i donar-li la deguda solució.—(N. del T.)

FAICRÀCIA?...

(Continuació de la pàg. 1)

en pràctica la tàctica de promoure moviments d'opinió (tan simpàtica als anarquistes quan discuteixen l'eficàcia del parlamentarisme) per a canviar procediments de lluita i evitar que s'evaporin amb tanta facilitat aquests signes metàl·lics que serveixen per a l'adquisició de riquesa, i els afiliats, no veient en això matèria punible, varen ratificar-los la confiança tot fent-los romandre als seus llocs.

I ara ve el més galdós. Aquest Comitè Regional que segurament està compost d'honorables individus seleccionats entre el millor de cada casa i de cada poble de la península ibèrica, que segurament han renegegat mil vegades de les dictadures de tota mena, tira mà de les facultades i, en justo castigo a la perversitat de les juntes i els ahlis del sindicats que les aguanten, els expulsa a tots per a acabar d'un cop amb gent que vol discutir les decisions dels organismes superiores.

Oh déus del Faisme! Treieu a aquest insignificant socialdemòcrata del turment a què està sotmès esbrinant quina fórmula de convivència és aquesta tan perfecta, i què ens passaria als pobres que estem tan aburgessats si aquests faistes tan perfectes i tan llibertaris ens havien d'aplicar la llei perquè no veiem les coses tan clares com ells!

Però des del punt de mira sindical el més edificant d'aquesta solució és la segona part.

Fins avui, tots els que havíem militat a la C. N. T. teníem un cert respecte a provocar l'escissió; preferíem tolerar les coses en aquest estat inaguantable perquè no se'ns acusés que posàvem uns sindicats de classe en front d'uns altres de la mateixa classe. Teníem por d'esdevenir grossos. Aquesta actitud la manteníem, tot i estar segurs que si trencàvem definitivament les amarres, un

grup d'homes de cada professió que no se'ls pogués dir, honradament, que havien pertanguent als cataus dels sindicats lliures ni que havien fet de pistolers, podien, fora de la C. N. T., tota vegada que a dins no hi ha res a fer, si s'ho proposaven, fer quelcom de profitós per al proletariat de Catalunya. Sempre l'espectre de les possibles conseqüències d'aquest pas definitiu ens havia deturat.

Doncs bé: aquest respecte a no provocar la fragmentació ha estat trencat pels que estan més obligats a guardar-lo, per aquells als quals aquest concepte tradicional més beneficiava. Solidaridad Obrera anunciava la creació del "Sindicato Unico de Trabajadores" de Sabadell en front de les antigues organitzacions obreres compostes per treballadors autèntics. Ja no es podia arribar a més. La F. A. I. creant sindicats amarillos!

Com que la facultat exclusiva de crear quadros sindicals de resistència al capital a Catalunya no la té ningú, arribades les coses a aquest punt, crec que tots podem fer el que més tinguem per convenient. L'aparició d'unitat moral del sentit de la C. N. T. ja no existeix. Els anarquistes de la F. A. I. l'han trencada. De les conseqüències d'aquesta decisió ells en seran els responsables.

JOAN FRONJOSÀ

Els nostres "de Robres"

L'onada d'obrers parats, arreu del món, cada dia que passa, va inflant-se i esdevenint més pererosa. Segons dades de l'Oficina Internacional del Treball, la diferència, en més, de sense-feina, des del 30 de maig de 1931 fins al 30 de maig de 1932, a diversos països, és com segueix:

Alemanya	De 4.211.000 a 5.675.000
Anglaterra	• 2.577.000 a 2.821.000
França	• 81.384 a 315.000
Itàlia	• 699.133 a 1.032.745
Txecoslovàquia	• 93.941 a 482.000

Pel que es veu amb aquestes dades l'organització capitalista de la nostra societat, ni amb tènica de les finances ni amb capítans d'indústria, no troba pas l'adequat aturador per a aquesta anormalitat que, d'anar seguint, i sembla que ha de seguir, forçosament portarà l'ensulciada total del sistema pel qual, avui, el nostre món, econòmicament rutlla, per més que les dificultats siguin de major magnitud cada vegada.

I aquelles dificultats, com més temps vagi passant, seran majors, perquè és natural que sigui així— a tots els pobles on la gent amb ganes de tenir treball, per més que el cerqui no el troba, si es vol que estigui tranquil·la i la fam no la impelleixi a pertorbar la quietud, és qüestió que la societat capitalista, que el règim burgès estableixi els subsidis necessaris par tal que els obrers sense treball contra llur voluntat puguin viure o, dit més simplement, puguin menjar. Això, naturalment, ha de desnivellar l'economia collectiva i individual de cada país, pel fet que fins ara, quan s'ha donat un jornal a un obrer, ha estat perquè amb el seu esforç s'havia guanyat el dret a percebre un mínim convencional que li permetia esmerçar-lo en l'adquisició d'aquells elements, per a ell i els seus, que feien possible, l'endemà, reprendre amb el delit i les forces convenients el treball abandonat en l'instat just que la jornada de treball era finida.

Avui, doncs, que la tendència de tot el món, de grat o per força, va encaminada a cercar la manera, la fórmula que els obrers parats no es vegin assetjats per la misèria i la fam i que qui es preocupa de reconèixer aquest dret a la vida és l'Estat—l'Estat, per altra part, encara, concreció de tots els defectes del règim capitalista—fa somriure penosament el contemplar com a casa nostra, tan baixa de sostre—ai, las!—per a aquestes qüestions, surten una col·lecció de senyora, que diuen representar una sèrie d'entitats burgeses o aburgessades—davant de totes l'Institut Pro Obrers Sense Treball, la qual ve a ésser, segons tenim entès, una mena de confraria catequista o potser millor catequizadora—i en un llarg Manifest, fet públic quan l'anterior número de Lluita entrava en màquina, exposen que volen recaptar "els mitjans econòmics necessaris que facin possible abastar els socorsos de tots els parats", diuen, "amb la subscripció pública que avui obrim i per a la qual reclamem les aportacions de tots els nostres compatriotes".

És clos, el Manifest esmentat, amb aquestes paraules:

"Treballador, patró, ciutadà de qual-sevol classe o estament, és per a tu un deure contribuir a la subscripció destinada a l'assistència social dels obrers parats, perquè aquesta assistència és garantia de la pau social necessària a la pública prosperitat i perquè representa l'aconhortament d'uns germans des-sortats."

Seguixen, ara, les signatures i es dona el cas—no pas fortuit, és clar—que tots els signants de la campanya empresada mesos passats contra les aspiracions de la dependència barcelonina i gairebé tots els mateixos elements que va-

ren prendre part a l'Assemblea del "Fomento del Trabajo Nacional", la qual, com es recordarà, no fou altra cosa que un desenfrenat atac a les millores preteses pels dependents mercantils, signen, ara, el caritatiu Manifest, en nom de certes entitats patronals, les quals són les mateixes que acaben de recaptar, com ja és del domini públic, quantitats per a constituir un fons que els permetrà fer la deguda resistència en qual-sevol moment a les millores que la dependència vulgui assolir.

I per tal de millorar la situació dels nostres sense-feina, ¿amb aquesta gent s'ha d'anar? ¿I aquests senyors—salvem la bona fe d'algun nom que en aquell Manifest hi pugui haver— han de procurar alleujar la mala situació que passen els obrers parats? Caldria saber abans, quants empleats o dependents hi deu haver, entre els obrers catalans que no tenen feina, que si es troben en aquest cas és per la mala animeta d'alguns patrons que unes vegades per tal de boicotejar la República implantada al nostre país i unes altres per a reaccionar en contra del Règim d'indemnitzacions per acomiadament o per a salvaguardar-se d'un possible augment damunt els sous que regeixen des de l'any 1921, han prescindit de dependents, només que pel gust de fer-ho o bé per a posar en guàrdia a d'altres dependents que, veient el camí, de cara al carrer, que el burgès feia seguir a alguns, s'espantessin i no donessin escalfor ni cap mena d'ajut moral a la brega que s'anava a plantejar abans de venir la suspensió de les actuacions del Jurat Mixt i que, malgrat tot, es plantejarà dins dels organismes paritaris del comerç.

A la majoria d'aquests elements que volen atacar el problema de l'atur forçós i cerquen almoines per als obrers sense feina, ja els coneixem. No seran pas ells, doncs, els que ens enganyaran. La quarteta, cèlebre quarteta castellana, que els retrata, ja fa molts anys que ens la sabem de memòria. No hem d'oblidar-la, per tant; ans bé, hem d'anar-la repetint amb la cantarella que més us plagui. Recordeu:

Con altruismo sin igual,
 el señor don Juan de Robres
 fundó un santo hospital;
 pero, antes, hizo a los pobres.

FLORA SILVESTRE

(De Lluita.)

Distinció a un company

En els Jocs Florals organitzats per la Cooperativa Obrera "L'Esperança", de Santa Eulàlia de Vilapiscina, ha estat concedida l'Englantina al nostre company Rafael Castellort, per la seva poesia "Els xiquets de Valls".

La nostra cordial enhorabona.

Obrers! Propagueu JUSTÍCIA SOCIAL

TIP. CATALANA - VICH, 16 Tel. 78735 - Barcelona